

Η αγάπη θα σώσει την φύση.

Γράφει ο Παναγιώτης Κωστόπουλος, Δημόσιος Ιστορικός.

Είναι δεδομένο πλέον ότι η λέξη αγάπη στις μέρες μας έχει χάσει το νόημά της. Παντού ακούμε για αγάπη, αλλά ελάχιστοι είναι αυτοί που εννοούν πραγματικά τη λέξη. Για αγάπη μιλούν πολλοί, κενή όμως περιεχομένου, μόνο για λαϊκή κατανάλωση. Για αγάπη διαβάζουμε σε κάποια, ας μου επιτραπεί η έκφραση, αγαπουλίστικα κείμενα ιερέων, με σκοπό την απόκτηση ακολούθων στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης. Κείμενα τα οποία εφησυχάζουν αντί να ξυπνούν συνειδήσεις. Για αγάπη ακούμε επίσης, από τους ψευτοανθρωπιστές των ΜΚΟ, οι οποίοι μισούν όλους όσους διαφωνούν μαζί τους και βοηθούν μόνο τους εργαλειοποιημένους λαθρομετανάστες, με το αζημίωτο βέβαια. Αυτό επιβεβαιώθηκε και με την αναμενόμενη απουσία τους από τις φωτιές και την ανύπαρκτη βοήθεια που παρείχαν στους εμπερίστατους συνανθρώπους μας.

Η αγάπη που προτάσσει η Πίστη μας είναι διαφορετική. Είναι η θυσιαστική, οντολογική αγάπη. Γι' αυτό, ο ορθόδοξος χριστιανός δεν γίνεται να μην αγαπάει και την φύση. Αν θυμηθούμε τα λόγια του Μελωδού: «Ως εμεγαλύνθη τα έργα Σου, Κύριε, πάντα εν σοφία εποίησας», θα καταλά-

βουμε ότι η καταστροφή της φύσης αποτελεί βλασφημία προς την θείκη δημιουργία.

Ο σημερινός εγωκεντρικός άνθρωπος συνεχώς απομακρύνει τους γύρω του και κλείνεται στον εαυτό του, τρέφοντας διαρκώς το «εγώ» του. Αυτός ο άνθρωπος, ακόμα και αν βρίσκεται ανάμεσα σε πλήθος κόσμου ή έχει χιλιάδες «φίλους» ή «ακόλουθους» στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, βιώνει μια ιδιότυπη μοναξιά, αφού πραγματική επαφή και επικοινωνία δεν έχει. Έτσι, αποκαλύπτεται πιο έντονα το μεγάλο κενό της ύπαρξης μιας ουσιαστικής και ειλικρινής σχέσης με τους γύρω του. Αν προσθέσουμε και την απόμακρυνση του σημερινού ανθρώπου από το Θείο, τότε το κράμα γίνεται επικίνδυνο και η συγκεκριμένη συνθήκη δημιουργεί ένα τέρας.

Ένας άνθρωπος αποκομμένος από τον συνάνθρωπο, που πλέον αντιμετωπίζει ως αυτοσκοπό τις φυσικές του ανάγκες, όπως την διατροφή και την αυτοσυντήρηση, είναι έτοιμος να θυσιάσει τα πάντα για να καλύψει αυτές τις ακόρεστες επιθυμίες του. Επομένως, αυτός ο απομακρυσμένος από Θεό και ανθρώπους, άνθρωπος, δεν αντιμετωπίζει την φύση ως δώρο Θεού που θα του εξασφαλίσει τη ζωή κατά την επίγεια παρουσία του, αλλά σαν αντικείμενο χρήσης, δηλαδή ως ένα εργαλείο που θα προσπαθεί να εκμεταλλεύεται και να απομυζεί, με οποιοδήποτε κόστος.

Η αγάπη της φύσης δεν είναι απλά μια αγάπη προς το φυσικό, αλλά κάτι βαθύτερο. Η φύση συνδέεται με την ιστορία και την παράδοση. Με αυτήν την οπτική, η αγάπη προς την πατρίδα, μπορεί να θεωρηθεί ύψιστη μορφή οικολογίας και γι' αυτό τον λόγο είναι κρίμα που κάποια κόμματα καπηλεύονται την έννοια της οικολογίας και κάποια άλλα δεν την συμπεριλαμβάνουν στην ατζέντα τους. Όποιος πραγματικά αγαπά την πατρίδα του, είναι δύσκολο να επιδιώξει ή να αποδεχτεί την μόλυνση του περιβάλλοντος, την καταστροφή της χλωρίδας και της πανίδας, το αλόγιστο ξερίζωμα των δένδρων, δηλαδή την καταστροφή της φύσης της πατρίδας του, ακόμα και την βεβήλωση των μνημείων που αποτελούν μέρος του τόπου του.

Ο δρόμος της αγάπης της φύσης είναι ο ορθόδοξος δρόμος. Η φύση θα σωθεί μόνο όταν ο άνθρωπος την αγαπήσει πραγματικά.

Το άρθρο δημοσιεύτηκε στις 12/8/2021, στην εφημερίδα “Δημοκρατία”.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>